

Radicalitat política

La radicalitat política es mesura pels resultats. No és només qüestió d'actitud o de voluntat. Encara que l'actitud o la voluntat en siguin una part imprescindible, no són suficients. Tampoc no ho és la gesticulació aparatosa, o la verbositat inflamada, o la reacció contrària a gairebé tot. No és una qüestió de forma, tot i que les formes d'intervenció –i les de lluita– han de ser congruents amb la naturalesa dels objectius que volem assolir. No és una qüestió de llenguatge o d'estètica, encara que la política –i sobretot la radical– sovint suscita una estètica o uns llenguatges nous, transgressors; connectats al fons ideològic que els inspira. Però la política no en té prou amb la presa de posició o amb la maduració d'un estat de consciència. La política vol acció. És acció. És l'actuació orientada a l'obtenció d'unes finalitats, d'uns propòsits. El gran moment de la política és el moment de la praxi, la pràctica inspirada per la intel·ligència, la reflexió, la teoria.

La política és la traducció de la ideologia en projecte que defineix objectius. És l'acumulació d'energia i d'intel·ligència al voltant del projecte. És l'anàlisi permanent de la correlació de forces per saber on som en cada moment i detectar les oportunitats. És l'optimització organitzativa d'aquella energia i aquella intel·ligència. És l'assumpció de compromisos amb qui actua en complicitat amb nosaltres i amb tota la societat. És guanyar posicions –i, de vegades, perdre-les–. És aprendre de l'experiència per tornar a pensar i actuar... És una barreja de complexitat, d'humilitat, de fermesa, de perspicàcia, d'estat d'ànim, de racionalitat, d'intuïció, de generositat, de tenacitat, d'il·lusió, de sentiments, de principis, de valors... De capacitat

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

transformadora. No és una ciència. No és una tècnica. La política és un art. I la política radical, doncs, un art radical.

Però la política que sovint se'ns presenta, la que és objecte de l'atenció informativa principal, la que coneixem com a política convencional, té més aviat pocs atributs dels de la lletania anterior. La història i els mitjans ens presenten habitualment una política massa *oficial*. Mer instrument i resultat de la dominació. L'escenari on un grapat d'actors dirimeixen la batalla per a la conquesta d'un palau d'hivern, o bé on diluciden una determinada contesa electoral. Però la política no és només això; ni la simple gestió i administració, poc o molt burocratitzada, dels afers públics. Ni pot deixar de banda totes aquelles formes de participació social que es desenvolupen al marge dels partits i les organitzacions d'intenció explícitament política.

La política és un espai social que, en condicions efectivament democràtiques, involucra tothom per fer-nos partícips de l'orientació de la vi-

La política és un espai social que involucra tothom, però també és un espai interior personal, inalienable

da col·lectiva. Però la política és també un espai interior personal, inalienable. És la llibertat de pensar i actuar de cadascú de nosaltres. Conté la nostra idea particular del món i de la vida. És el resultat de la nostra experiència pràctica. És l'expressió de les nostres conviccions. Un component fonamental de la nostra personalitat.

El nostre espai polític interior és irrenunciable. I en som responsables. Per dignitat personal i per respecte als altres. Cadascú s'ha de procurar una mirada culta i informada sobre el que passa al nostre voltant. La tan vilipendiada *classe política* no pot ser també l'excusa per a la nostra deixadesa. Nosaltres podem tenir criteri, qualificar-lo, expressar-lo i compartir-lo. I ens podem enfrontar a qui ens negui aquestes capacitats. Dret personal, deure social.

Ara mateix, a Catalunya, vivim un període excepcional de replantejament del lloc de la política en la societat. De canvi. Un bon moment per fer un pas endavant, treure l'ull del forat del pany i sortir al carrer. La majoria de la societat està farta d'espòli, de retallades i d'injustícies flagrants. I reclama els propis recursos i el dret a decidir democràticament el futur el país. Topa amb l'obstrucció d'un estat que es proclama democràtic i amb la complicitat dels qui subordinen a la legalitat d'aquell estat l'exercici efectiu del dret. Cada dia que passa, les nostres consciències són interpellades per l'autoritarisme que nega l'exercici democràtic i pel filibusterisme dels que diuen defensar-lo però el sotmeten a unes condicions que el fan impracticable. És temps de desinhibició política. De compromís personal. D'explorar des de la pròpia llibertat. D'aprofundir l'anàlisi. D'encetar una etapa de praxi política radical. Ara.